

Namina Forna

Suflete necruțătoare

Traducere din limba engleză de
Anca Bărbulescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Domnica Drumea

Design copertă: ©2022 by Tarajosu
Foto copertă: MilicaStankovic/iStock/Getty Images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Dan Crăciun

Corectură:
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FORNA, NAMINA

Suflete necruțătoare / Namina Forna ; trad. din lb. engleză de Anca Bărbulescu. -
București : Editura Trei, 2022
ISBN 978-606-40-1683-6

I. Bărbulescu, Anca (trad.)

821.111

Titlul original: *The Merciless Ones*

Autor: Namina Forna

Text copyright © 2022 by Namina Forna
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1683-6

Golma

Provinciile de la
miazanoapte

Nagrabal

Gar Melanis

Irfut

Xibal

Hemaira

Provinciile
de la apus

Hualpa

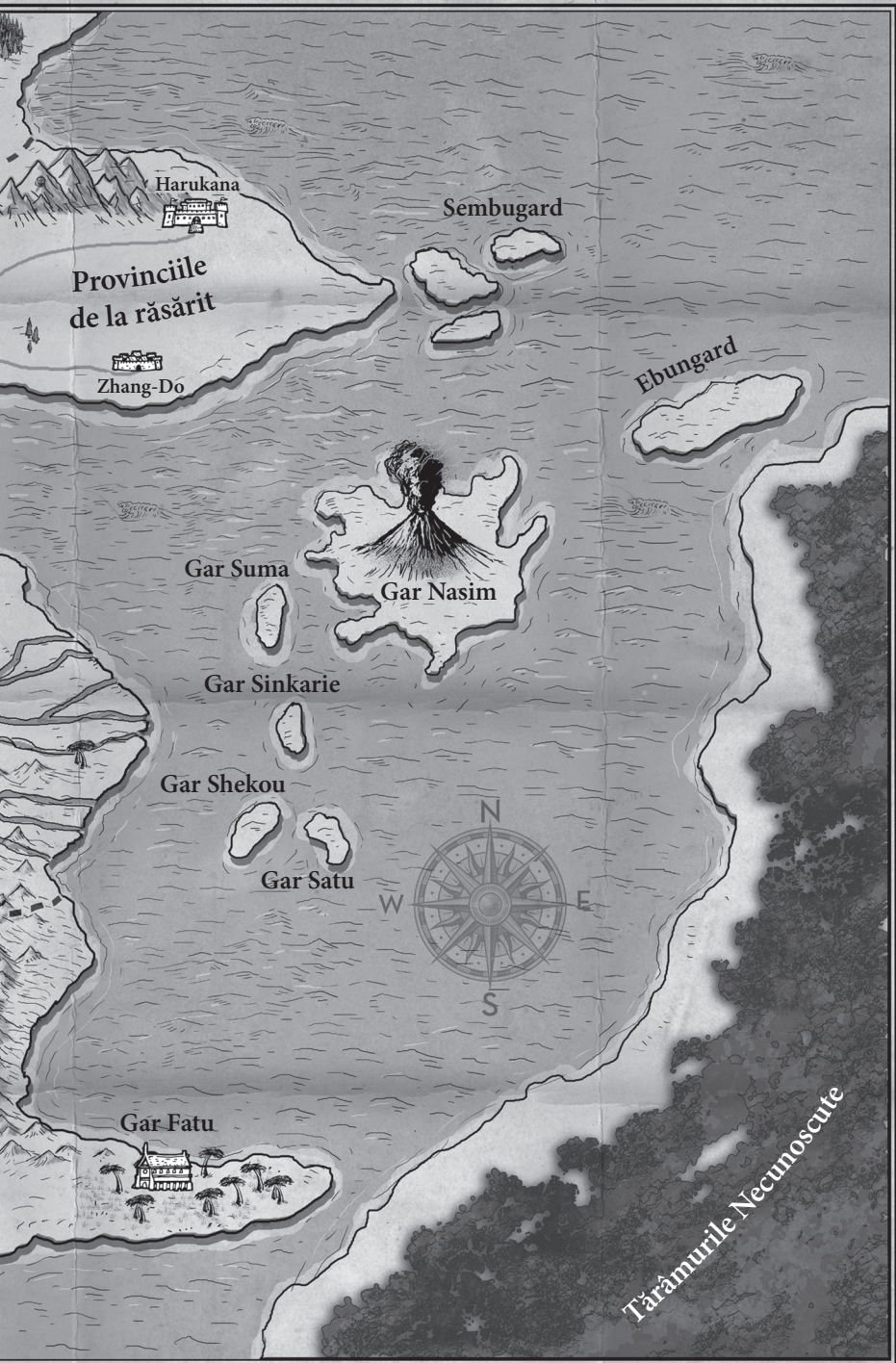
Provinciile de la miazăzi

Gar Monyani

Munții N'oyo

Deșertul Nibari

OTERA

Harukana

Sembangard

Provinciile
de la răsărit

Zhang-Do

Ebungard

Gar Suma

Gar Nasim

Gar Sinkarie

Gar Shekou

Gar Satu

Gar Fatu

Tărâmurile Necunoscute

Sunt patru.

Cadavrele. Toate de fete tinere — de vârsta mea sau nici măcar.

Sunt ridicate în țepe la marginea junglei și umbrele serii întind tentacule de cerneală pe pielea lor de culoarea cenușii și pe pânțele proeminente, umflate. Arată aproape ca niște păpuși... numai că păpușile n-au fețele ascunse după măști ca niște glugi funerare și în niciun caz nu mirosoare a carne putredă, ca hoiturile de animale lăsate prea mult în soare. Duhoarea putrefacției trece pe lângă mine și îmi întoarce stomacul pe dos. Nu-mi place mirosul de carne nici în împrejurări obișnuite, dar asta — miasma trupurilor expuse la vedere în încâlceala de rădăcini și ferigi... Transpirația îmi face palmele lipicioase și în mușchi mi se trezește o furnicătură discretă. Mă concentrez pe colierul ascuns sub armură, piatra mea călăuză în astfel de momente. Mi l-au dat mamele acum câteva luni, în locul celui pe care l-am moștenit de la mama mea de sânge, Umu.

Când trag de el cu mintea, mă străbate o vibrație ca răspuns — o confirmare din partea mamelor: sunt aici, cu mine. Oricât de grele ar ajunge să fie lucrurile, zeițele sunt mereu acolo, mă sprijină tăcute.

— Ce zici, Dekka, riscăm să le dăm jos?

Vocea Brittei sună ciudat de stăpânită, răzbătând prin vârtejul gândurilor mele.

Nu mai departe de anul trecut, ar fi izbucnit în lacrimi. Pe atunci era o fată de țărani de la miazănoapte ca oricare alta — blondă, rumenă în obraji și rotunjoară. Acum mușchii îi sunt la fel de impresionanți cum îi sunt și curbele feminine, pielea îi e aurie de la soarele deșertului și inima i s-a întărit la astfel de priveliști. Toată postura ei exprimă vizibil furie, dar rămâne calmă, cu ochii la cadavre.

La fel fac și eu, ignorând cu hotărâre bătaia ciudată a unei inimi în tufișurile aflate la câteva lungimi de braț de mine. Omul căreia îi aparține stă acolo de o bucată bună de timp, dar e atât de zgomotos și se agită atât de tare, că evident nu e jatu (gărzile fostului împărat, dușmanii noștri de moarte) și nici vreo amenințare pentru noi.

Poate e rudă cu unul dintre cadavre. Nu ar fi prima oară când dau peste membri îndurerați ai familiei într-un loc ca acesta. În ziua de azi, e un spectacol des întâlnit în Otera, un avertisment pentru femei: *ieșiți din rând fie și cu un deget și asta o să pățiți*. Fiecare ne amintește dureros că fiecare zi cu care întârziem să-i eliminăm pe preoți și pe jatu e o zi de suferință pentru femeile din Otera, iar pentru prietenii noștri rămași în Hemaira...

Îmi alung gândul, privind abdomenele umflate ale cadavrelor.

— Nu, răspund în cele din urmă. Au stat prea mult.

De obicei coborâm din țepe cadavrele de fete și femei, dar acestea sunt umflate de căldură, deci dacă le atingem, riscă să explodeze.

Mă întorc spre celelalte tovarășe ale mele — Belcalis, Asha, Adwapa și Katya. Printre trunchiurile impunătoare

ale copacilor, sunt aproape de neobservat în armura lor neagră de piele, cea pe care o purtăm toate în raiduri, și noi, și grifii — felinele de deșert înaripate și vărgate pe care călărim. Imaginea îmi e atât de familiară încât aproape că mă aștept să apară din junglă, la pas alene, Keita și ceilalți uruni, partenerii și frații noștri de arme, ca să ni se alăture. Dar ei sunt în Hemaira, pun umărul la asediul împotriva capitalei, care nici acum nu a căzut, după șase luni de atacuri neobosite.

— De aici mergem pe jos, spun eu. O să fie capcane.

Transformă-te, Ixa, adaug în gând, către însoțitorul meu cu multe forme.

Deka, aprobă el de sub mine, micșorându-se deja. De obicei, Ixa arată ca o pisică uriașă cu solzi albaștri și coarne care-i ies din cap ca o coroană, dar pentru misiuni ca aceasta preferă să ia forma unei păsări mici și albastre — un zburător-de-noapte.

Când mă dau jos de pe el, deja îi cresc aripile.

În timp ce Ixa țâșnește iute printre crengile aurii ale unui amarul cu frunze late, în poiană răsună un strigăt:

— Ucigașelor!

Privitorul nostru misterios iese greoi din umbre, cu fața acoperită de o mască simplă, albă — culoarea doliului. Spre mirarea mea, e o femeie de la miazănoapte: are pielea de un roz-palid și părul atât de alb, încât aproape că lucește în semiîntunericul serii. Fiecare pas al ei, ajutat de un toiag greu de lemn cioplit, e greu, chinuit; se vede că are o vârstă înaintată, poate chiar vreo șazeci de ani. Asta, și silueta ei plinuță, compactă, o fac să semene leit cu o mulțime de femei din Irfut, satul meu natal.

— Voi ați făcut asta, spune ea, scuturând furioasă din toiag spre mine. E vina ta, Nuru!

— Știi cine sunt?

Mă surprinde atât de tare că mă recunoaște drept Nuru — singura fiică de sânge curat creată de mame ca să le elibereze pe urlătoarele-morții și alaki de sub tirania bărbaților jatu — încât îmi uit celelalte griji.

Nimeni nu-mi ghicește vreodată identitatea când sunt în forma de luptă, transformarea pe care o adoptă corpul meu când sunt gata de bătălie. Mai înainte, mi se schimba numai fața: mi se păta pielea, mi se ascuteau pomeții, iar ochii mi se înnegreau în întregime. Acum tot trupul îmi devine osos și scheletic, iar unghiile mi se ascut până se fac gheare. Aproape că m-ai lua drept urlătoare-a-morții, numai că urlătoarele-morții sunt uriașe cu corpuri sfrijite, vag umane, dar de trei ori cât un om obișnuit, asta fără a pune la socoteală ghearele, adevărate cuțite de măcelar, câte una la fiecare deget.

— Toată lumea știe! răbufnește femeia. Deka din Irfut. Cea care arată ca urlătorii-morții când intră în luptă, dar e cât un om. Fiica blestemată a zeișelor blestemate.

Scrâșnesc din dinți.

— Nu vorbi urât de mamele mele.

Despre mine poate să spună ce vrea, dar Auritele au îndurat deja destulă defăimare cât să le ajungă pentru câteva vieți.

În Irfut, preoții ne spuneau că zeițele fuseseră de fapt demoni din vechime care făcuseră prăpăd în Otera, măcelărind orașe întregi și mâncând copii. Noi, alaki, eram impure pentru că eram fiicele lor: aveam sângele lor auriu, puterea și viteza lor și o parte din longevitatea lor. Ni se spusese că singura cale de a dobândi puritatea, de a deveni oameni, era să ajutăm imperiul să lupte împotriva urlătorilor-morții, vietăți monstruoase atrase de sângele nostru.

Nimeni nu ne-a spus, bineînțeles, că urlătorii-morții erau de fapt alaki, readuse la viață de Aurite după ce murau, în arătări înfiorătoare, ca să putem lupta împotriva trupelor umane, conduse de jatu, care voiau să șteargă de pe fața pământului neamul zeițelor.

— Atunci cine e de vină pentru asta, pentru ce a pățit fata mea...

Femeia arată către cadavrul din stânga și măruntaiele mi se răsucesc de greață.

Corpul moartei e vizibil mai bogat în curbe decât celelalte, iar părul are o textură mai moale. În bărbie are o gropiță minusculă. Într-o altă viață, aș fi putut fi eu. Nu demult, buclele îmi erau mai mari și ochii mai deschiși la culoare, ba aveam și gropiță în bărbie. Apoi am ajuns să trăiesc în provinciile de miazăzi și m-am lepădat de trăsăturile moștenite de la bărbatul pe care odinioară îl numeam tată — ochii cenușii, părul ondulat, bărbia. Acum am ochii negri, părul foarte creț, iar bărbia prin nimic neobișnuită. Din fata care era Dekka din Irfut nu a rămas decât statura scundă și accentul de miazănoapte, deși acum și acela e marcat de o notă tipică celor de la miazăzi.

Asta înseamnă să fii Nuru, singura fiică de sânge curat a zeițelor: pot fi oricine aleg să fiu.

Femeia se zguduie de durere, iar lacrimile îi șiroiesc pe obraji.

— Biata mea fată. N-a făcut nimic rău, o dată măcar nu s-a abătut de la Înțelepciuni. Pe urmă ați venit voi, cu minciunile voastre despre libertate și o altfel de viață pentru femei. N-a făcut altceva decât să-ți rostească numele, să vorbească puțin despre Aurite, și au venit preoții după ea. Au luat-o. Nici măcar nu era alaki; deja i se dovedise

puritatea în Ritual. Dar au zis că se abătuse de la calea cea dreaptă. Că i-ar fi dus și pe alții la pierzanie. Așa că au luat-o, au încercat să mă ia și pe mine...

Arată din nou către cadavrul buhăit care zace în vântul slab al serii.

— Asta e libertatea pe care ne-ați promis-o? Unde sunt zeițele despre care ați spus că o să apere femeile din Otera? Unde sunt?

Durerea îi e atât de mare, încât simt că rămân fără nicio explicație.

— Dorm, își adună puterile, dar odată ce...

— Ce importanță are ce fac ele?

Femeia se repede în față, suferința ei alungându-i teama.

— Înainte aveam reguli. Știam cum să trăim. Cum să supraviețuim. Acum nu mai există nimic. Nu mai am nimic din cauza ta. Nu mai *sunt* nimic din cauza ta.

Cade la pământ la picioarele fiicei ei, suspinând nestăpânit.

— Fata mea, of, fata mea iubită.

Lângă mine, Nimita, o urlătoare-a-morții albă impunătoare trimisă să însoțească grupul nostru, oftează exasperată. Azi sunt cu noi cinci urlătoare-ale-morții, iar una dintre ele este, firește, Katya, fosta mea soră de sânge, a cărei siluetă cu țepi roșii se distinge printre celelalte, pe care nu le cunosc așa de bine — nu că m-aș strădui. În ultimele câteva luni au murit atâția oameni, încât uneori pare zadarnic să încerc să leg prietenii mai strânse.

— Nu avem timp de asta, cinstită Nuru, spune Nimita, cu o voce ca un tremur profund.

Ca toți urlătorii-morții, vorbește cu mârâieli și șuierături, dar eu o înțeleg la fel de bine ca pe un om care

ar vorbi oterana. Alt avantaj al faptului că sunt Nuru: îi înțeleg pe toți descendenții Auritelor, ba chiar îi pot obliga să se supună poruncilor mele, dacă vreau.

Înclin din cap spre ea.

— Și ce propui să facem, s-o imobilizăm și s-o lăsăm aici, printre fiare?

— N-ar fi exclus.

Precum cele mai multe Prime născute, alaki venite pe lume în vremea zeitelor, Nimita e o ființă hotărâtă. Moartea și învierea ca urlătoare-a-morții n-au schimbat-o în privința aceasta.

— Eu n-o las aici.

Când le-am eliberat pe Aurite din închisoarea lor din munți, am promis să lupt pentru femeile din Otera — toate femeile, nu doar alaki. Privesc din nou către bătrână.

— Acasă nu poți să te întorci, iar aici e periculos. Dacă vrei, pot să trimit pe cineva cu tine la Abeya, orașul zeitelor. Acolo vei fi în siguranță.

— „Siguranță“, șuieră femeia. De-acum nu mai e siguranță nicăieri. De-o parte voi, de-o parte seniorul Kadiri — scuipe când rostește numele marelui preot de la miazăzi care adună acum armatele jatu din toată Otera —, nicio femeie nu mai are unde să se ascundă.

— Atunci ce-ar fi să fii liberă?

Cuvintele par s-o ia pe neașteptate, așa că mă grăbesc să explic, inspirându-mă din discursul pe care mi l-a ținut fosta mea profesoară, Mâini-Albe, acum mai bine de un an și jumătate.

— La Abeya poți să faci orice vrei, poți să fii oricine alegi să fii. Nu trebuie decât să ajungi acolo.

Îi dau câteva clipe să se hotărască.

— Așadar, vrei să mergi? Sau rămâi aici, să te mănânce animalele?

Femeia își împinge bărbia înainte. Dar apoi dă din cap, cedând. Da, merge.

— Foarte bine.

Mă întorc spre Chae-Yeong, o urlătoare-a-morții mică și zveltă, cu un ciot unde ar trebui să-i fie palma dreaptă. A pierdut-o înainte să i se aurească sângele, iar rana a urmărit-o dincolo de moarte, chiar și în forma aceasta.

— Du-te cu ea înapoi la Abeya. Noi mergem mai departe.

— Dar, cinstită Nuru... începe ea, aruncând o privire spre Nimita în căutare de îndrumare.

Când urlătoarea-morții mai în vârstă clatină din cap, trebuie să depun un mare efort să nu-mi încleștez pumnii. Oi fi eu Nuru, oi fi eu cea care le-a eliberat pe mame și a deschis calea către o nouă eră în Unicul Regat, dar pentru Primele născute, voi fi mereu o fată de numai șaptesprezece ani — o clipită pentru ele, care au văzut nenumărate milenii. Dacă punem la socoteală și mulțimea de urlătoare-ale-morții pe care le-am omorât înainte să aflu ce sunt, ele și multe altele din neamul lor nu mă vor ierta niciodată. Nu vor avea niciodată încredere în mine cu adevărat.

Așadar, trebuie să-mi dovedesc de fiecare dată valoarea. Și dominația.

Fac un pas înainte.

— Acum, insist eu, fără măcar să mă uit la Nimita.

— Da, Nuru.

Chae-Yeong pune genunchiul la pământ, făcând plecăciunea ușoară și iute cu care m-am obișnuit atât de tare, apoi se apropie de bătrână.

— Vino, femeie de om, mârâie ea, deși știe că femeia nu o înțelege.

De obicei, urlătoarele-morții au foarte puțină răbdare cu oamenii, dar nu le învinuiesc: e greu să ai răbdare cu cei care-ți vor mereu moartea.

— Du-te cu ea, îi spun eu femeii. N-o să pățești nimic. Îți jur.

— Nu.

Femeia se trage repede înapoi. Când oftez, simțind enervarea cum crește în mine, adaugă aproape cu timiditate:

— Mai întâi să le văd îngropate. N-am... n-am putere să le dau jos singură.

Mă opresc, copleșită de rușine. Cum am putut să uit o nevoie omenească atât de simplă? Mult m-am mai împietrit în ultimele câteva luni, dacă nu sunt în stare nici măcar să observ nevoia unei mame de a-și îngropa copilul cum se cuvine.

Mă întorc din nou spre Chae-Yeong.

— Mai întâi, îngropați-le, îi spun cu blândețe. Apoi, du-o la Abeya.

— Da, Nuru, răspunde Chae-Yeong, cu încă o plecăciune.

Femeia dă din cap spre mine în semn de mulțumire, dar eu sunt deja în mișcare, cu atenția întoarsă spre celelalte. Timpul e scurt și nu-mi permit să mai întârzi aici.

— Înainte, comand, arătând spre turlele templului roșu-sângeriu care se înalță peste cețurile junglei. Către Oyomosin.

Ne ia trei ceasuri să urcăm până pe vârful stâncii pe care se află Oyomosin, templul numit în cinstea lui Oyomo, zeul închipuit pe care îl veneram și eu pe vremuri. E o călătorie neplăcută, pentru că stânca se află pe un vulcan adormit, iar căldura urcă prin roci și ne lipește părul de piele și armura de corp. Îmi ignor disconfortul amintindu-mi tot ce mi-a spus bătrâna despre viața femeilor din Otera din ziua de azi. Fiecare cuvânt al ei îmi aduce aminte dureros de toate lucrurile în privința cărora am dat greș de când le-am eliberat pe mame: ce-i drept, am învins acea primă armată de jatu care le atacau muntele, dar deja apar alte armate, cu zecile. În cele șase luni care au trecut de când le-am trezit pe mame, jatu au adunat aproape toți bărbații apți de luptă din Otera și i-au cuprins în oastea lor. Nu sunt în siguranță nici măcar băieții care de-abia dacă au un fir de păr pe piept.

Situația n-ar fi așa de îngrijorătoare dacă am fi cucerit deja Hemaira, centrul puterii trupelor jatu, dar ei controlează în continuare capitala și porțile sale ne sunt în continuare ferecate.

Iar acum, aruncă în fiecare săptămână câte o soră de sânge de pe ziduri.

În viața mea nu mi-am imaginat o asemenea oroare, țipetele atâtor fete nevinovate care se prăbușesc în moarte. Jatu le aleg la întâmplare de pe terenurile de antrenament din toată Hemairea. În fiecare zi, sunt sigură că următoarea va fi dintre cele pe care le cunosc, dar nu am nicio putere să opresc crimele — cel puțin deocamdată. Zidurile Hemairei chiar sunt impenetrabile, dar nu din motivele despre care învățaserăm noi. Trăiește ceva în ele, o forță care respinge orice invadatori cu dogoarea a o mie de focuri. Se numește n'goma și e un talisman al puterii, făurit pe vremea când mamele stăpâneau Otera, care conține rămășițe ale forțelor lor odinioară uriașe. Prin Otera mai sunt presărate câteva astfel de talismane, dar n'goma e cel mai puternic. Revarsă jeturi înfiorătoare de căldură care-ți jupoaie carnea de pe oase de cum îndrăznești să te apropii de ziduri. Am încercat de câteva ori, dar n'goma era prea puternic.

N-am putut decât să stau acolo neajutorată și să privesc trupurile fetelor cum se descărnau iar și iar, în timp ce jatu priveau în jos, neclintiți de țipetele lor. Cel mai rău e că Auritele, care au ridicat cu mâinile lor zidurile Hemairei, nu pot face nimic: mileniile de prizonierat le-au răpit venerația care le alimenta puterea odinioară. Nu pot dărâma zidurile, nu pot nici măcar să abată o ploaie de foc peste jatu, ca în tinerețea lor. Acum dorm întruna și se hrănesc din rugăciuni.

Singura cale este să negociem cu jatu sau să găsim o metodă de a le ajuta pe zeițe să-și recapete puterea mai repede, ca să ne salvăm surorile. Asta mă aduce și pe mine aici, să urc pe stânca asta imposibil de urcat.

Oyomosin se înalță semeț deasupra mea, un templu sever, cioplit în piatră, cu colțuri aspre, intimidante,

conturate în lumina lunii. De obicei are o singură intrare, podul basculant și scârțâitor de lemn care se află puțin mai jos de noi, dar preoții îl ridică întotdeauna noaptea, ca să împiedice orice atacatori să intre.

Când eu și Belcalis ne tragem peste buza stâncii și ne îndreptăm spre peticul de iarbă care marchează granița terenului din jurul templului, ajunge la noi odată cu vântul vocea enervată a Brittei.

— Da' știți, pufnește ea, săltându-se în spatele nostru, nu e frumos să-ți lași camaradele în urmă cân' ești în raid.

— Sau, răspunde Belcalis, a cărei siluetă zveltă, cu pielea arămie, se furișează deja pe lângă pâcul de copaci piperniciți care înconjoară templul, camarada cu pricina ar putea să se străduiască și ea mai tare, precum celelalte.

Arată cu bărbia spre Asha și Adwapa, care tocmai intră iute în incinta templului împreună cu urlătoarele-morții, umbre tăcute în întuneric.

Asha și Adwapa sunt gemene, amândouă cu pielea neagră cum e cerul la miezul nopții și cu mușchi atât de grațioși, încât parcă sunt niște panglici pe fundalul întunecat. Nu le deosebește decât părul — de fapt, lipsa lui: Adwapa e perfect rasă și pielea capului îi reflectă razele lunii, dar părul negru al surorii ei lucește cu reflexe verzi, stranii. Cercetașele care ne-au pregătit calea pentru misiunea aceasta au împletit harta templului Oyomosin în părul Ashei, folosind ferigi lunare luminoase, ca s-o vedem cu ușurință în timp ce ne cățărăm în întuneric. Ar fi împletit-o într-al meu, dar tocmai l-am tăiat din nou, să savurez libertatea tunsorii scurte.

Britta se întoarce spre Belcalis și își trage nasul.

— Îs la ciclu, doar știi.

— La fel și gemenele, dar uite că ele nu se plâng, răspunde Belcalis.

Într-adevăr, Asha și Adwapa tocmai se îndreaptă către fereastra mare pe care urmează să intrăm în templu.

Hai deți mai repede, ne semnalizează Adwapa în limba de luptă — ca să ne amintească. De aici, înaintăm în liniște.

Aprob din cap și mă apropii iute de fereastră. Înăuntru e un întuneric straniu, nici măcar o lumânare aprinsă ca să vezi pe unde mergi, și la fel se vede și prin toate celelalte ferestre, deși știi că Oyomosin e plin. Zumzetul slab al rugăciunilor crește și tot crește în aer de când am ajuns, iar acum îl mai însoțește un sunet, unul mai tulburător: țipete. Răsună din adâncurile templului, purtate de valurile de fum încărcate de izul inconfundabil al cărnii arse.

Mușchii încep să-mi tremure. *Pivnița... Aurul care curge pe podea în râulețe. Preoții care mă târăsc până pe un câmp îndepărtat. Rugul, cu lemne adunate deja morman în jurul lui. Carnea care plesnește, care arde. Durerea... atâta durere!*

O mână caldă mă apasă pe umăr.

— Să intru eu prima, Dekka? Să cercetez?

Arunc o privire în sus și o văd pe Britta cum mă fixează cu ochii albaștri plini de grijă.

— Da, șoptesc, iar rușinea îmi cuprinde pântecul, incandescentă

A trecut peste un an și jumătate de când eram în pivniță. Un an și jumătate în care mi-am descoperit natura de Nuru, am devenit războinică, am înfrânt nenumărați jatu... Spre deosebire de surorile mele alaki, sunt cu adevărat nemuritoare. Nu am o moarte finală și mă pot recupera după orice rană, oricât de gravă.